

Розділ 1

Раніше ми з Олівером сиділи якомога далі одне від одного на диванчику в кабінеті нашої терапевтки. Старанно уникали найменшого дотику, поки копирсалися в проблемах нашого шлюбу. Тиждень за тижнем ми приходили до Міріам: слухняно, іноді пасивно – але ні разу з радістю. Дивно знову сидіти так близько біля свого чоловіка, торкатися його стегна. Коли хтось із нас рухається, між нами пробігає електричний струм. Ми як коханці, що мріють побути наодинці – здерти із себе одяг і кохатися прямо тут, під полицями Міріам з її фіолетовими жеодами* та книжками про саморозвиток, під заспокійливе дзюрчання фонтанчика із приймальні.

– А як щодо зустрічання? – олівець Міріам зависає над блокнотом.

Її зачіска зовсім інша, ніж минулого разу. Тепер волосся спадає хвилястими пасмами на плечі, а сама вона замотана в декілька шарів мусліну. З'явилися й нові прикраси – якесь рожеве намисто з бісеру та ще кілька срібних каблучок.

* Жеода – камінь округлої чи неправильної форми з порожниною, на стінках якого сформувалися кристали. – Тут і далі *посторінкові примітки редакції*.

– Зустрічання? – крадькома зиркаю на Олівера, сподіваючись, що він відповість на це запитання, але він задумано дивиться в стелю.

– Я відновила спілкування зі старим другом, Джаспером.

Старим другом?

– І ми зустрічалися.

Навіть не знаю, як у цьому кабінеті описати Джаспера чи наші з ним стосунки. Та, мабуть, і взагалі будь-де. А вимовляти його ім'я вголос при Олівері досі здається жорстокістю, хоч він і сам був у стосунках.

– А Олівер зустрічався з жінкою на ім'я Кетрін, – після надто довгої паузи відчуваю потребу додати: – Вона дуже мила. Справді чудова людина.

– Але ці стосунки закінчилися. Для нас обох, – Олівер кладе руку на мою.

Приємне поколювання пробігає аж до плеча. Міріам записує щось у блокнот. Чи варто пояснювати, що я дала Оліверу досить часу, щоб завершити все з Кетрін, і що після їхнього розриву ми з ним тижнями поводитися дуже ввічливо? Навіть у моїй голові це звучить так, ніби я намагаюся справити враження на терапевтку.

Тож я не пояснюю, як листопад непомітно перетік у свята, сповнені очікувань і сімейних традицій – надто непевний момент, щоби спробувати щось змінити, ризикуючи остаточно заплутати нашу доньку Еммі. А оскільки ми не разом, то не було й сенсу розповідати Оліверу про «Хтыву Даяну». Хоча сайт розвивається і стрімко стає популярним, а моя бізнес-партнерка Петра постійно вигадує нові способи, як його покращити. Тому ми з Олівером вирішили залишити все так, як було останні кілька місяців: живемо окремо й по черзі забираємо Еммі.

Тільки останнім часом наші обійми тривають довше. І поцілунки, що мали бути в щічку, ковзають до губ. Минулих вихідних, коли ми вкладали Еммі спати, я взяла Олівера за руку, і, поки донька засинала, моє серце так калатало в грудях, що, я впевнена, він чув.

– Зрозуміло, – Міріам перегортає сторінку блокнота, а тоді повертається на попередню.

Її нейтральний вираз обличчя страшенно бісить.

– Я мала на увазі, а як щодо того, щоби почати зустрічатися одне з одним?

Обоє вражені, ми не стримуємо одночасний нервовий сміх.

– Олівер і я?

– Зустрічатися? Як незнайомці?

– Ми давно перейшли цей етап, – сміючись, кажу я.

– Минуло вже сто років, – додає Олівер. – У нас і весілля було. І дитина є.

– Яка вже й немаленька.

– От власне.

Поки ми з Олівером перераховуємо всі причини, чому не можемо зустрічатися, Міріам відкидається на спинку стільця, склавши руки на колінах. Мова її тіла натякає: вона зрозуміла, що потрібно відступити й розжувати все цим двом недолугим на її дивані. Це можна було б розцінити як зверхність, але чомусь воно, навпаки, заспокоює. Можливо, річ у її невимушеній усмішці або в лляних вільних штанах, у яких вона виглядає так, ніби терпляче чекає на літній вітерець.

– Повернімося до того дня. Що сталося після того, як Олівер прийшов і сказав... – вона заглядає у свої нотатки: – «Я хочу прикувати тебе наручниками до умивальника».

То був початок листопада. Було незвично спекотно, навіть для Техасу, але Олівер усе одно садив для мене майори перед будинком.

– Даяно, – запитує Міріам, – як ти відреагувала на пропозицію Олівера?

Тепло піднімається по шиї, мої щоки червоніють так само, як того дня. Знову, як і тоді, шукаю правильні слова й не знаходжу.

– Я... здивувалася.

– Гаразд. Що ще?

– Мені сподобалася ця ідея. Теоретично, – здригаюся від того, як машинально це прозвучало. – Проблема в тому, що все це здавалося таким далеким. Від того, де ми тоді були. Ніби ця ідея хоч і могла б спасти нам на думку, але не мала до нас жодного стосунку. Це взагалі має сенс?

Звісно, ні. Це ж суцільна нісенітниця, що злітає з язика.

– Ти прийняла пропозицію Олівера?

– Ні.

– Відмовила?

– Я запросила його в дім. На холодний чай, – моє обличчя палає ще яскравішим рум'янцем. – Того дня була страшна спека.

– А ти, Олівере? Що ти відчував у той момент?

– Не міг повірити, що вимовив ці слова. Я постійно думав про Даяну й дуже сумував за нею, – його голос невимушений, але стриманий.

Розмова про наше інтимне життя заповнила кабінет чимось новим, невидимим, але відчутним.

– І мені сподобалося, що він хотів, аби ми були відкритіші для експериментів. Я хотіла спробувати наручники, – знову сміюся. – Вибачте. Просто смішно звучить поза контекстом.

Ніхто не всміхається. Я прочищаю горло.

– Але я дуже добре усвідомлювала, що сталося минулого разу.

– Минулого разу? – перепитує Міріам.

– Коли ми зайнялися сексом одразу після того, як Олівер переїхав. Тоді я теж цього хотіла. Але це було неправильно.

Олівер здригається від згадки про вечірку його батьків, як ми тоді крадькома пішли нагору, щоб зайнятися сексом, думаючи, що буде нормально, навіть весело. А виявилось жахливо: ми обоє страждали через розставання. Голос Олівера був різким і незнайомим. Замість зблизити цей секс тільки віддав нас одне від одного.

– Вибач, – Олівер стискає мою руку.

– Чому, на твою думку, тоді так сталося?

– Ми не пропрацювали проблему, – каже Олівер. – Це було тимчасове рішення. Зараз ми сподіваємося...

Сподіваємося, ви скажете нам, що це хороша ідея.

Як двоє підлітків, які щойно отримали права, ми вже прийшли просити дорогу машину. Скажіть, що нам варто знову бути разом. Що я можу дозволити чоловікові прив'язати себе до умивальника. Що ми можемо залишити все погане позаду й рухатися далі. Ну ж бо, Міріам, скажіть!

– Ми сподіваємося спробувати ще раз, – каже Олівер.

– Це важливе рішення. І я бачу, що воно хвилює вас обох.

Ми з Олівером так сильно нахилилися вперед, що сидимо на самому краєчку дивана. Як глядачі в кінотеатрах, завмерлі в очікуванні.

– Фантазії про ваш шлюб, ваше примирення нікуди не дінуться. Не бійтеся відкласти їх, поки ми тут працюємо.

Але ж ми відклали! Цілі місяці! Хіба вже не час за це взятися?

А що, як ні? Що, як це тимчасово, і симпатія, яка посилилася за час розлуки, зникне, щойно ми зійдемося?

Мов читаючи мої думки, Міріам додає:

— Я б хотіла, щоб ви для початку просто зустрічалися.

— Ви маєте на увазі, щоб не поспішали?

Згадую всі наші затяжні погляди останнім часом, колись дружні, а тепер повні бажання обіймів на прощання.

— Так. Не кваптеся. Походіть на побачення.

— Без сексу? — уточнює Олівер.

Міріам дивиться нам в очі.

— Ти б дозволила комусь прив'язати себе до умивальника на першому побаченні?

Усміхаюся. Нарешті в цьому кабінеті жартує хтось, крім мене. І раптом мені стає легше дихати.

Сміх Олівера менш невимушений.

— Не думаю, що наважився б запропонувати.

— Ви починаєте нову сторінку в стосунках. І вам потрібно створити надійний фундамент. Фліртуйте одне з одним. Відновлюйте довіру. Дозвольте собі прелюдію, — каже вона, дивлячись то на мене, то на Олівера. — Емоційну прелюдію, маю на увазі.

— А конкретніше? Надовго? — запитує Олівер.

Міріам усміхається своєму відміннику.

— Чіткого графіка немає. Але не поспішайте. Ви самі зрозумієте, коли настане час. Так само, як зараз розумієте, що цей час ще не настав.

— Звісно, — погоджуємося ми, волюючи бути такими ж розважливими, як Міріам.

* * *

Олівер проводить мене до машини, тримаючи руки в кишенях джинсів. День похмурий, кінець лютого, прохолодно, мжичка. Я кутаюся в тонку бавовняну куртку.

Сьогодні на парковці лише три машини: Оліверова, новенький блакитний пікап «форд», розрахований на двох і аж ніяк не на трьох людей, і мій мінівен кольору шампанського, який ми купили, коли Еммі була ще немовлям і неозвучені думки про другу дитину ще витали в повітрі — мов намисто, яке приміряєш до кожного вбрання, але так і не вдягаєш на вихід. Отже, методом виключення, практичний сірий седан — автівка Міріам.

Минулого року під час наших терапевтичних сеансів я часто намагалася уявити Міріам поза роботою: після всіх напружених сварок і мовчанок, повних втоми й образ. Фантазії про життя Міріам переважно були як ковток свіжого повітря. Але іноді, коли відчай накривав мене з головою, ці уявні сюжети про особисте життя нашої психотерапевтки геть не заспокоювали, а, навпаки, лякали. А що, як вона — звичайна людина, а не супергероїня, здатна врятувати наш шлюб?

Зрештою, вона й не врятувала. Олівер переїхав, останні кілька місяців ми живемо окремо. Ми збирали контакти адвокатів із розлучень, як рекомендації нових модних ресторанів. Відвозили Еммі одне одному без балачок чи поглядів, бо іноді глянути Оліверу у вічі було нестерпно, наче дивитися просто на сонце.

Але ось ми тут, у дощовий лютневий день, повні надій і цікавості. Краєм ока поглядаю на Олівера й бачу його усмішку. Коли він ловить мій погляд, усміхається ще ширше, легенько зачіпає моє плече, і мене пронизує електричний струм. Його рука торкається моєї. У мене приємне хвилювання від того, що він поряд, і я теж не можу стримати усмішки.

Можливо, Міріам усе-таки вдалося. Можливо, вона геніальна супергероїня. А сірий седан — узагалі не її.

Дощ посилюється, краплі холодні й важкі.